

Arrest

Nr. 28 296 van 3 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Angolese nationaliteit en u bent geboren op 15 mei 1940 te Damba (provincie Uige). Zowel uw dochter, X (ov X, CG X) met wie u op 16 augustus 2007 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel, als uw echtgenote, X (ov X, CG X) die jullie in België kwam vervoegen, vertelden dat u vervolgd werd door de Angolese autoriteiten. U zelf bleek om medische redenen niet gehoord te kunnen worden.

B. Motivering

Gelet op de elementen aanwezig in het administratieve dossier en meer in het bijzonder op de medische attesten opgesteld op 17 september 2007 door Dr. Artiges, op 25 oktober 2007 door Dr. Abeloos, op 11 november 2007 door Dr. De Voecht en op 22 mei 2008 door Dr. De Boever alsmede op de inlichtingen bekomen door de expert-psycholoog van het Commissariaat-generaal en gelet op de

verklaringen afgelegd door uw dochter Tandu Rosa Domingas (CG 07/14926) en door uw echtgenote Tandu Ndenga Marta (CG 07/13989B), dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als de motieven aangehaald door uw dochter en uw echtgenote. Deze motieven vinden weliswaar hun oorsprong in uw activiteiten, maar gezien er bij u een vrij belangrijke verstoring van alle cognitieve en mentale functies werd vastgesteld, bestaan er erge reserves betreffende de alertheid, efficiëntie en oproepbaarheid van data uit het geheugen (zie bovenvermelde medische attesten). Deze vaststelling in acht genomen, besluit ik het administratieve dossier en de verklaringen van uw dochter en uw echtgenote als basis te nemen en uw dossier te koppelen aan dit van uw dochter en uw echtgenote (zie ook UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1992, nr.206-212).

In het kader van de asielaanvraag van Tandu Rosa Domingas (CG 07/14926) en van Tandu Ndenga Marta (CG 07/13989B) heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien zij, noch voor zichzelf, noch in uwen hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Angola niet aannemelijk maken. Bijgevolg kan wat u betreft ook niet besloten worden tot het bestaan van dergelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat uw gezondheidsproblemen betreft dient te worden vastgesteld dat medische redenen niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De door u neergelegde attesten geven geen uitsluitel over de juiste oorzaak van uw medische problemen. Voor een beoordeling van medische elementen kan u wel een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat uw gezondheidstoestand permanente zorg vraagt."

1.2. Verzoeker verklaart in het verzoekschrift dat hij intussen een machtiging tot verblijf verkregen heeft op basis van artikel 9 ter van de voormelde wet van 15 december 1980, hetgeen ter zitting door zijn advocaat wordt bevestigd.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing zou ten onrechte stellen dat verzoeker zijn asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze aangehaald door zijn dochter en echtgenote, nu hij zelf nooit gehoord werd door de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS).

Indien dit toch zo zou zijn, heeft verzoeker minstens het recht om in de bestreden beslissing te worden geïnformeerd welke de motieven of argumenten zijn die door zijn dochter en echtgenote zouden weergegeven zijn. Door de beperkte en onjuiste motivering zou verzoeker niet in staat zijn een zodanig inzicht te verkrijgen in de motieven van de bestreden beslissing om in staat te zijn te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren. Bovenvermelde bepalingen verplichten de overheid bovendien om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze, hetgeen volgens verzoeker niet gebeurd is.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing ten onrechte voorbijgaat aan zijn medische toestand, die vermoedelijk werd veroorzaakt door de opsluiting in de DNIC en de overbrenging naar het militair hospitaal. In zoverre dit het geval zou zijn, stelt verzoeker dat deze problemen wel degelijk verband

houden met de Conventie van Genève, minstens met een problematiek ressorterend onder de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing zou genomen zijn op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt.

Verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de bestreden beslissing zich ten onrechte baseert op het dossier van zijn dochter en echtgenote, terwijl deze personen zelf op hun beurt stellen dat hun problematiek gelinkt is aan deze van verzoeker.

Door geen diepgaand onderzoek te voeren naar de oorzaak van de medische problemen worden bovenstaande beginselen aldus geschonden volgens verzoeker.

Hij merkt tevens op dat de bestreden beslissing pas na 19 maanden genomen werd, hetgeen door geen enkel argument gerechtvaardigd is.

2.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (zie sub 2.2).

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Zoals blijkt uit de stukken in het administratief dossier aangaande de medische toestand van verzoeker, is het onmogelijk hem te horen, gelet op de ernstige verstoring van zijn cognitieve en mentale functies (administratief dossier, stukken 22, 24, 25). Dit blijkt tevens uit zijn aanwezigheid in een rolstoel ter zitting en de onmogelijkheid om hem overeenkomstig artikel 14 PR RvV te ondervragen. Zowel uit de verklaringen van verzoekers echtgenote (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6) als uit deze van zijn dochter (administratief dossier 07/14926, stuk 4, p. 4), kan worden afgeleid dat beiden zich voor hun asielaanvraag baseren op de problemen die verzoeker zou gekend hebben in Angola. Derhalve heeft de Commissaris-generaal op correcte wijze besloten de verklaringen van zijn echtgenote en dochter eveneens als basis te gebruiken voor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Hierbij kan dienstig verwezen worden naar de paragrafen 206 - 212 van het UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, van 1992, in het bijzonder naar paragraaf 210, waarin wordt aangegeven dat wanneer informatie omtrent de feiten waarop een asielaanvraag gebaseerd is omwille van psychologische (medische) problemen niet op normale wijze kan verkregen worden van de kandidaat-vluchteling zelf, het aangewezen is deze informatie op een alternatieve manier te bekomen, bijvoorbeeld via familieleden.

Zijn echtgenote en zijn dochter slaagden er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch ten aanzien van hun persoon, noch ten aanzien van verzoeker, gelet op de vastgestelde vaagheid van hun verklaringen omtrent verzoekers activiteiten die aan de oorzaak zouden liggen van de vermeende vervolging. De bestreden beslissing komt wel degelijk tegemoet aan de motiveringsplicht wanneer deze verwijst naar de weigeringsbeslissingen die genomen werden ten aanzien van zijn echtgenote en zijn dochter (RvS 2 mei 2005, nr. 144.038; RvS 28 februari 2002, nr. 104.134). Ten overvloede wordt opgemerkt dat aan verzoeksters echtgenote en dochter, bij arresten nrs. 28 293 en 28 295 van 3 juni 2009, de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

Hoewel de ernst van verzoekers medische toestand blijkt uit de stukken in het administratief dossier, oordeelt de bestreden beslissing terecht dat medische problemen niet zonder meer ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekers problematiek *vermoedelijk* het gevolg is van de opsluiting in de DNIC en de overbrenging naar het militair hospitaal, dient te worden opgemerkt dat dit inderdaad niet meer dan een vermoeden betreft. De medische attesten bieden geen uitsluitsel over de oorzaak van de vastgestelde problemen, zoals terecht door verweerder aangehaald.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal, om de bovenvermelde redenen, dienstig gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier van verzoekers echtgenote en dochter, waaruit

blijkt dat zij de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoeker roept verder een schending in van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, doch laat na uit te werken welke beginselen bedoeld worden en hoe de bestreden beslissing deze zou geschonden hebben. Dit onderdeel van het middel kan derhalve niet dienstig worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat een behandelingstermijn van 19 maanden onredelijk lang is, repliceert verweerder terecht dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel toelaat iemand als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen omdat diens asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld, alsook dat verzoeker niet aangeeft welk belang hij zou gehad hebben bij het eerder ontvangen van de beslissing.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2. Voor zover verzoekers vraag om subsidiaire bescherming gebaseerd is op dezelfde feiten als deze welke de grondslag vormen van zijn asielrelaas, kan verwezen worden naar de vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van deze feiten, zoals uiteengezet sub 2.1.2.

Met betrekking tot verzoekers medische toestand, dient te worden gewezen op artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980, waarin wordt gesteld dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend voor zover men geen beroep kan doen op artikel 9 ter van de voormelde wet. Gezien verzoeker omwille van medische redenen een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de procedure voorzien in artikel 9 ter (zie sub 1.2), kan hem op basis van deze redenen geen subsidiaire bescherming worden verleend.

Er zijn voor het overige in het administratief dossier geen elementen voorhanden die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen. Derhalve wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.